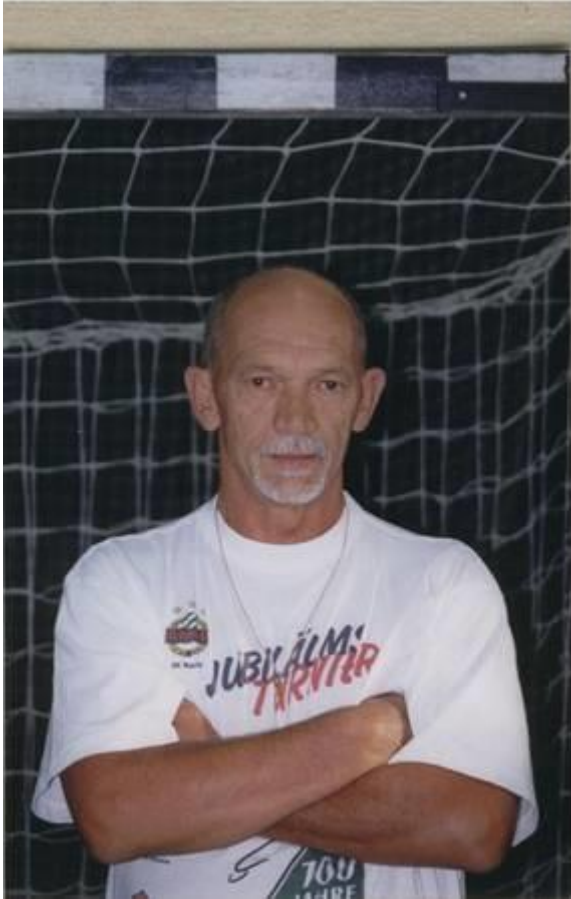

Murai Béla

1945–2006

Murai Béla testnevelő tanár, élt 61 évet.

Nem könnyű megemlékezést írni. Ülök a számítógép előtt és csodálkozom, hogy milyen nehezen kerülnek elő emlékek, olyan életképek, melyek jellemzőek lehetnek egy emberre, melyek hűen visszaadhatják azt a 30 évet, melyet együtt megéltünk. Lehet, hogy az íráshoz mutatott tehetségen, tehetségtelenségen túl, elsősorban azért, mert nem készülünk fel arra, hogy akár közvetlen kollégánkat, barátunkat is elveszíthetjük?

Lehet, hogy sokszor csak röpké üdvözléssel elrohantunk egymás mellett, különösen az utóbbi évek vad rohanásában? Lehet, hogy nem szánunk elég időt és türelmet arra, hogy emberként is figyeljünk egymásra? Lehet, hogy csak a halál híre döbbsent rá bennünket arra, hogy elment egy ember közülünk? Lehet, hogy kell a kényszerű, könyörtelen, rideg, megváltoztathatatlan felismerés, hogy elgondolkodjunk azon, hogy munkatársunk mögött egy mélyen érző, örömmel és fájdalommal együtt élő ember is lakozott? Igen lehet! Akkor viszont most

felelősségünk, hogy értékeljük a velünk történeteket, ha elég értelmesek vagyunk, tanuljunk belőle.

Az elmúlt 30 évben alig volt olyan nap, hogy ne találkoztunk volna munkahelyünkön Győrben, a Nyugat-Magyarországi Egyetem Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolai Karán. Persze nem mindig volt ilyen hosszú neve ennek az intézménynek. A hetvenes évek közepétől még egyszerűen Tanítóképző Főiskolának hívták. A név tehát többször változott az elmúlt több mint negyed század alatt. A név változott, egyre hosszabb, az intézmény tevékenysége egyre tartalmasabb lett. A Testnevelés Tanszék ezzel együtt változott az 1975-ös megalakulásától kezdve.

A kezdeteknél – 30 éves alig múlt még el – találkoztunk tehát, akkor, amikor rövidebb-hosszabb közoktatási gyakorlat után intézményünkön belül szervezetileg és szakmailag is önállóvá váltunk. Szinte minden sportban ügyes volt, szerettünk egy csapatban lenni vele. Tornázott, úszott, kézilabdázott. Ez utóbbiban a nemzeti bajnokság B osztályaig jutott. E megszerzett tudását évtizedeken keresztül kamatoztatta hallgatói körében. Tanítványai közül ma már több generáció dolgozik Győrben a kézilabdásportban, az utánpótlás nevelésében. Béla bácsi keze nyoma rákerült a kézilabdázás palettájára. Nem véletlen tehát, hogy végzett hallgatóink kezdeményezésére ez év őszén utánpótlás kézilabda tornát rendezünk emlékére.

Nekünk a kezdeteknél meg kellett tanulnunk, hogyan lehet és kell felkészíteni hallgatókat a testnevelés tanítására az alsó tagozatban. Mondanám, hogy nem volt könnyű, de

nem tehetem, mert akinek olyan szerencséje van, hogy olyan kollégák között vitathatja meg a problémákat, mint amilyen Ő volt, az ilyet nem mondhat. Egyszerűvé a dolgunkat az tette, hogy vele nagyon jól lehetett együtt dolgozni. Szakmailag és emberileg is nyitott volt az újra és képes volt azt rögtön alkalmazni a gyakorlatban. Meg lehetett győzni, de a végtelenségig kitartott a meggyőződése mellett. Elkötelezett és értő híve volt az alsó tagozatos gyerekek testnevelésének, melynek gyakorlatban alkalmazható módszereit szívvvel lélekkel képviselte hallgatói körében. Az elmúlt évtizedekben e területen talán jutottunk valamire, melyre azokból a reagálásokból is következtethetünk, melyet hallgatóink – több százan - a megemlékezések során az internetes oldalainkon helyeztek el.

A társaság lelke volt, vicceivel, dalos kedvével. Felvillan egy felejthetetlen kép róla, a számtalan sítábori utazás egyike. A hosszú, hazafelé vezető út első perceiben elfoglalta helyét a busz jobb első ülése előtt a lépcsőn, kezébe vette a mikrofont és elkezdett énekelni, melybe aztán mindenki bekapcsolódott. A hazaút négy és fél órájában elénekelt mindannyiunk kedvenc nótáját, de nem csak azok első, legfeljebb második strófáját, hanem minden nóta minden versszakát. Így aztán nem csoda, hogy egy röpkének tűnő pillanat alatt megérkeztünk. 2006. április 27-29, a tizenhatodik testnevelés tanítói találkozó. Tanszékünk rendezte, a rendezők lelke, motorja Béla volt. Volt benne tapasztalata, hiszen minden eddigi rendezvényen személyesen részt vett, a hallgatóink felkészítését ő végezte. Most is, amellett, hogy az intézményekkel a kapcsolatot Ő tartotta, az étkezési és szállásigényeket Ő rendezte, közben mellékesen a díjakat is megrendelte. Halála előtt két nappal a kórházban találkoztam vele, amikor már tudta, hogy a kezelése miatt nem fog tudni a találkozón részt venni, ott azt mondta: „...pedig a nyugdíjba vonulásom előtt szerettem volna egy jól sikerült rendezvénnyel búcsúzni.” Most is megnyugtatlak Béla, sikerült ismét kiválót nyújtanod, biztos vagyok benne, hogy ezt mindazok megerősítik, akik részesei lehettek e találkozásnak. A megnyitó előtt egy héttel, már elkészül az a kis cetli, mely azoknak az információknak a felsorolását tartalmazta, melyet a megnyitón kellett elmondani. Akkor ott április 27-én megmutattam a résztvevőknek, hogy a TE emlékeztetődet használtam. Büszke voltam rád, és arra, hogy olyan kollégára bíztam a szervezést, aki nem tudott hibázni.

Rendkívül megbízható, kollégáiért és hallgatóiért mindent megtenni képes ember volt, aki minden idegszálával fejlesztett. Manapság fejlesztő pedagógusnak lenni különleges státuszt jelent. Úgy beszélünk róluk, mint valami különlegességről, pedig minden pedagógusra ennek kellene jellemzőnek lenni. Ő az volt, mert a génjeiben hordozta ezt a tulajdonságot.

Nagyon remélem, hogy azok az emlékképek, melyeket sikerült felidézni Béláról, azért maradtak meg, mert azok voltak rá a legjellemzőbbek.

Végül Márai Sándor szavait tudom kölcsönözni számodra és számunkra is, azokat a szavakat, melyek temetéseden is elhangzottak.

„Megéltem a legtöbbet és a legnagyobb szerűbbet, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem.”